

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. február 12.
(vasárnap)

Szepesy László

HÚSÉG, MEGELÉGEDÉS, SZENTÜL ÉLÉS

Énekek: 155; 25,1-4; 200,5-6; 434

Lekció: Efezus 5,21-33

„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti, asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. Ti, férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szeretette az egyházat, és Önmagát adta azért; Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, Hogy majd Önmaga elé állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörködés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat; Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok. Hanem azért ti is egyenként, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.”

Alapige: Példabeszédek 5,15-18

„Igyál vizet a te kutadból, és a te forrásod közepéből folyóvizet. Kifolyjanak-e a te forrásaid, az utcákra a te vized folyásai? Egyedül tieid legyenek, és nem az idegenekéi veled. Legyen a te forrásod áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy az elmúlt héten nemcsak az történhetett, amit szemünkkel látható módon észrevettünk, amit értelmünkkel felfogtunk, hanem több is ennél: amit csak a hit láthat meg. Te munkálkodtál, védtél, óvtál bennünket, áldásodat adtad munkáinkra, családjainkra, ha kellett, megterheltél bennünket, hogy kipróbáltak legyünk, de kegyelmeddel és irgalmaddal is körülvettél. Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy tenyereden hordoztál bennünket. Hálát adunk Neked, Jézus Krisztus, hogy golgotai kereszthaláloddal minden elkövetett bűnünkre bocsánatot szereztél, és hogy mindaz az áldás, mindaz a jó, amit kaptunk, az azért lehetett a miénk, mert Te tökéletesen engedelmes voltál mennyei Atyánknak. Köszönjük, hogy azokat az áldásokat, amelyeket így kérde-meltél, kegyelemből nekünk adtad.

Hálát adunk, hogy a mai ünnepnapon: a feltámadás emléknapján, vasárnap együtt lehetünk, nevedet magasztalhatjuk, segítségül hívhatjuk, és várhatjuk azt, Urunk, hogy az ígén keresztül beszélj velünk. Bocsásd meg, amikor elfeledkezünk ennek fontosságáról, amikor az igédet csak halljuk, de nem fogadjuk szívünkbe, vagy még inkább: nem tesszük meg azt. Kérünk, könyörülj rajtunk. Te vagy az, aki képes vagy szíveket formálni, gondolatot, akaratot, vágyat megújítani. Köszönjük, hogy ezt remélhetjük, várhatjuk is, mert megígérted, hogy ha egy ember életében Te elkezded a munkádat, akkor azt be is végzed. Kérünk, hadd reméljük ezt most is, mai istentiszteletünkre is legyen ez igaz. Add, hogy ne pusztán emberi gondolatok, hanem a Te élő ígéd hadd hangozzék el, az változtassa meg szívünket, és újítsa meg életünket. Könyörgünk, hogy Krisztus nevében mindezt cselekedd meg velünk. Köszönjük, hogy megígérted, hogy ha nevedben jövünk össze, ott leszel velünk, és hogy a Te jelenléted áldást jelenthet számunkra.

Áldott legyen irgalmadért és kegyelmedért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Mint ahogy azt a legtöbben tudjuk, országunkban több helyen a mai vagy holnapi nappal kezdődik el a házasság hete. Ennek kapcsán a mai igehirdetés témája is a házasság lesz a felolvasott ige alapján. Nemcsak ennek a hétnek kapcsán fontos azonban erről beszélnünk, és nem is csupán azért, mert napjainkban ez az Istentől rendelt intézmény, ez a szövetségi forma válságba került. Azért is kell erről beszélnünk, mert a Krisztus testében nemcsak egyedülálló, egyedül élő személyek vesznek részt, hanem házaspárok is, akik Isten Igéje szerint eggyé lesznek az Ő munkája révén. Ha egy

emberi testben szorosán összenőtt, egyé vált részek kerülnek veszélybe, és válnak ketté, az a test egészére is hatással van, megbetegíti azt. Ugyanígy egy gyülekezet közösségén belül is lehet, hogy többen még nem, vagy már nem házasok, de a gyülekezeti családok élete, a keresztyén házasságok egészséges állapota, vagy éppen megbetegedése hatással van az egész testre, a gyülekezet életére. Ezért bár lehet, hogy egyen-egyenként nem mindannyiunkat érint a házasság kérdése, mégis közösségként, egy testként igenis fontos, hogy figyeljünk oda egymásra, imádkozzunk a gyülekezetünkhöz tartozó családokért, és amiben tudunk, segítsünk nekik. Az Újszövetség külön is hangsúlyozza annak felelősségét, hogy az idősebb asszonyok a fiatalabbakat okítsák férjük szeretésére, és arra, hogyan éljenek (Titus 2,3-5); akárcsak az idősebb férfitestvéreket a fiatalabb férfiak tanítására. Ebben is a gyülekezetnek családoknak nyújtott segítsége és a velük való közösség vállalása látható. Ezért Isten Igéjének mai üzenetét különösen is az egymásért való felelősségünk és testvéri közösségünk tudatában hallgassuk.

A Példabeszédek könyvéből felolvasott igeszakasz egy gyönyörű képet használ. Azt mondja, hogy a feleség olyan a férj számára, mint egy kút, egy forrás hús, üdítő vize. Izrael országában a víz beszerzése nagy problémát jelentett. Voltak időszakok, amikor a szomjúság eléggé kínzóvá vált az emberek számára: nagy volt a szárazság. Az egyes házaknak pont ezért saját víztárolója, ciszternája volt, ahonnan a családot el lehetett látni vízzel egész évben. Mivel ilyen értékes kincs volt a víz, ezért nagyon nagyra becsülték az ilyen kutakat. Az Ézsaiás 36,16 arról is beszámol nekünk, hogy a saját kútból ivás lehetősége a zavartalan, nyugodt, békés életnek a szimbólumává is vált.

Mindezek tükrében kell megértenünk azt, amit ez az igeszakasz a házasságról mond. Azt mondja: a feleség olyan a férj számára, mint a kút, amely ritka kincset: hús vizet biztosít számára. A férj társára ilyen ritka kincsként tekintsen, örüljön neki, és üdítse fel őt. A 18. vers vége felszólítást tartalmaz, amely egyben összegzi is ezt az igeszakaszt. Így hangzik ez: *„örvendezz a te ifjúságod feleségének”*.

Mielőtt kifejténénk ennek a képnek az üzenetét, előbb szólnunk kell röviden a gondolatmenetről, a Példabeszédek könyvének 5. fejezetéről, amelyben találhatjuk ezt a képet. Ha ezt a fejezetet elolvassuk, nem kifejezetten a boldog, békés házasság jut eszünkbe. Ellenkezőleg! Az alapigénket megelőző igeszakaszban Isten arról ír, hogy a házasságot különféle támadások érik kívülről és belülről is. Hosszan tárgyalja a csábítani akaró idegen asszony által okozott kísértést, azt, hogy életek mehetnek tönkre valamelyik házastárs hűtlensége miatt. Nagyon szemléletesen leírja, hogy milyen nyomorba döntheti az embert a hűtlenség, amely meghatározhatja életünk végét is. És hogy valós képet kapjunk erről a kísértésről, és hogy

ne áltassuk magunkat azzal, hogy ez velünk, hívókkal úgy sem történhet meg, ezért Isten a 14. versben figyelmeztet minket, hogy mindez még a gyülekezet közösségén belül is megtörténhet, mert ezt olvassuk: *„kevés híja volt, hogy minden gonoszságba nem merültem a gyülekezetnek és községnek közepette”*. Ez egy nagyon nagy figyelmeztetés gyülekezetünk számára, hogy egy testként kell élnünk! Mert ha egy házasság tönkremegy a gyülekezeten belül úgy, hogy egyik tagunk teszi azt tönkre, akkor az nemcsak a csábításnak engedő férj vagy feleség szégyene, hanem a miénk is. Hiszen nemcsak azt nem vesszük észre gyülekezetként, hogy egy tagunk képes egy házasságot tönkretenni, egy családot lerombolni azáltal, hogy elcsábítja valamelyik felet, hanem azt se vennénk észre, akit a támadás, a csábítás ér, aki küzd, aki harcol saját vágyaival és a külső kísértéssel szemben is. És hogyha nem vesszük észre testvérünknek ezt a küzdelmét, akkor az nem pusztán azt jelenti, hogy felszínesen ismerjük őt, hanem annak az a következménye, hogy nem tudunk neki segíteni, nem tudjuk őt támogatni ebben a harcban, vagy ha kell, szeretettel figyelmeztetni őt. Ez a bibliai fejezet tehát nem idillikus képet, hanem nagyon is reálisat fest a házasságról, olyat, amely szerint a férjet és feleséget folyamatosan kísérti, támadja a hűtlenség, a másikkal való folytonos elégedetlenség, valamint annak kísértő gondolata, hogy ne a feleségünkben vagy férjünkben leljük örömünket Isten akarata szerint, hanem azt valahol máshol, vagy valaki másban keressük.

Isten előbb ezekre figyelmeztet minket, és csak az után tér rá a korábban említett forrás képére. Miért? Azért, mert amit ebben a képben üzen nekünk, azt Isten ezekre a támadásokra válaszként adja. Azaz ennek a képnek az az üzenete, hogy Isten meg akarja védeni a házasságot. Isten azt ígéri, hogy ha az Ő akarata szerint igyekszünk házasságunkban is élni, folyamatosan az Ő kegyelmét, szeretetét és segítségét kérve, akkor védve leszünk az említett támadásokkal szemben. Nem azt ígéri mennyei Atyánk, hogy nem lesznek kísértéseink, sem azt, hogy nem lesznek kisebb-nagyobb bukásaink, hanem azt, hogy ezek közepette megőrzi a házastársi szövetségünket.

Ezek után térjünk rá alapigénk magyarázatára. Református Anyaszentegyházunk állandó gyakorlata szerint esküvők alkalmával a házastársak esküvel kötelezik el magukat egymás mellett életre szólóan, és hívják segítségül ehhez Istent, és kérik magukra az Ő áldását. Ennek az eskünek egy nagyon rövid részlete jól összefoglalja ennek a rövid igeszakasznak a fő mondanivalóját. Ez a rész így hangzik: *„hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek”*. Erről a három dologról: a hitvesi hűségről, a házastársunkkal való megelégedésről, valamint a szentül élésről szeretnék bővebben beszélni.

1. Először beszéljünk a hűségről. A házassági hűségről gyakran csak negatív értelemben szoktunk gondolkozni és beszélni. Sokan úgy definiálják a hűséget, hogy mit nem szabad megtenni: az a hűség, hogy ha nem csalom meg a páromat egy harmadik személlyel; vagy az a hűség, hogy nem nézek másra úgy – bocsánat a kifejezésért – mint hogyha levetkőztetném a szemeimmel. És valóban, a hűség sok tiltást is tartalmaz, hogy mit nem teszek meg: nem nézek kívánsággal egy idegen férfira, asszonyra, nem engedem szabadjára bűnös vágyaimat, és nem játszadózom azokkal, teret engedve nekik 1-1 alkalom erejéig, nehogy valamilyen parázna érzelem, vágyakozás, vonzalom kezdjen el uralkodni rajtam. A hűség lényege mindezek ellenére nem abban áll, hogy mit nem teszek meg, hanem abban, hogy mit teszek. A házastársi hűség pozitívan megfogalmazva ahhoz az egy valakihez való ragaszkodást, naponkénti elköteleződést, megbecsülést, szeretetet jelenti, akinek Isten színe előtt esküt tettem mindezekre. A hűség olyan dolog, amin az embernek munkálkodnia kell. A hűség nem csak úgy megtörténik velünk, nem az élet adja, hanem Isten azt várja tőlünk, hogy törekedjünk rá.

A hűség a Szentírás szerint testi és lelki elköteleződést is jelent házastársunk felé, kimondva ezzel azt, hogy ő az egyetlen számunkra. És ezt fontos hangsúlyoznunk több dolog miatt is. Egyrészt azért, mert több házasságtörő azzal próbálja meg mentesíteni magát házastársa előtt, hogy az a harmadik, akivel megcsalta, igazából nem jelent számára semmit – bocsánat a kifejezésért, ezt így szokták mondani –, csak szex volt, és semmi más. Ez azonban olyan mesterséges szétválasztása az emberi léleknek és testnek, amely a valóságban lehetetlen. Olyan nincs, hogy testileg vétkezek, és közben nincs ott a lelkem. Másrészt pedig azt a kérdést is fel kell tennünk, hogy valóban csak úgy lehet-e megcsalni a másikat, hogy egy harmadik személlyel testi kapcsolatot létesítek? Erre a Szentírás válasza egyértelműen az, hogy nem. Lehet lelki módon is hűtlennek lenni. Olyan módon, amikor az ember valaki más személyiségét jobban szereti, mint hitvestársát. Olyan, amikor az ember csak barátnak mond egy ellenkező nemű személyt, munkatársat, iskolatársat vagy ismerőst, de valójában vele több dolgot megoszt, és több mindent megbeszél, mint a feleségével vagy férjével, és ezzel házastársát kizárja gondolatainak, szívének, életének bizonyos területeiről. A Szentírás nem azt tanítja, hogy azonos neműek között nem lehet szoros baráti kötelék, ez igenis lehetséges. Ellenkező neműekkel viszont már veszélyessé és kísértéssé válhat ilyen mély kapcsolatot létesíteni. Isten azt akarja, hogy elsősorban házastársunkkal legyen ilyen szoros kapcsolatunk. Ezen felül meg lehet csalni társunkat munkával, karrierrel, valamilyen hobbival, autóval, az internet felnőtt tartalmú oldalaiival, olyan dolgokkal, amelyek fontosabbá válnak, mint a társunk iránti hűség és sze-

retet. És még hosszan lehetne sorolni a különféle kísértéseket, lehetőségeket a hűtlenségre, de nem ez a célom.

A hűség alapigénk szerint az, amikor az ember csak a saját forrásából iszik, és senki máséból. A hűség annak felfedezése, megélése és öröme, amit a 17. vers is ír, hogy a társam, a párom csak az enyém. Ez kizárólagosságot jelent: egyedül ő az enyém, és mindenki más tabu. De egyben hihetetlen gazdag kincset is jelent! Azt, hogy ő csak az enyém, Isten őt teljesen nekem adta. Házastársam egyedül mellettem kötelezte el magát önként, szeretettel, és senki más mellett. Ahogyan az Énekek éneke is csodálatosan kifejti: *„én az én szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem enyém”*. Ennek felismerése, és öröme hozzátartozik a hűség lényegéhez: ő az enyém, és én az övé.

Végül pedig arról kell röviden szólnunk, hogy a hűség mindennapi döntést jelent a másik mellett. Ezt pedig azért fontos hangsúlyozni, mert sokan úgy gondolnak a hűségre, mintha az csak valamilyen érzelmi állapot lenne. De az Ige hangsúlyozza, hogy nem, a hűség mindennapi döntést jelent. Különösen fontos ezt kísértések idején is szem előtt tartanunk. Mert olyan előfordulhat, hogy különféle érzések kialakulnak bennünk, és megkönyékeznek szívünket. Valakinek (egy másik neműnek) a látványa, vagy mézes-mázos, csábító beszéde (ahogyan azt a 3. vers is mondja) felkavarhatja az embert, vágyainkat felkorbácsolhatja. A kísértő gondolatokat, vágyakat nem tudjuk elkerülni, sem azt elérni magunktól, hogy azok ne legyenek, de azt, hogy uralkodjanak rajtunk, Isten kegyelmével igenis el lehet kerülni. Luther Márton mondását valószínűleg többen ismerjük erre vonatkozólag, aki a kísértésről mondta: *„Azt nem kerülhetjük el, hogy madarak repüljenek el a fejünk felett, de azt már megakadályozhatjuk, hogy fészket rakjanak a hajunkban.”*

2. Másodszor, rá kell térnünk az egymással való megelégedés kérdésére. Ez az igeszakasz a házasságnak pont ezt a részét emeli ki a legjobban annak hangsúlyozásával, hogy Isten házastársunkban ad meg nekünk mindent, amire szükségünk van. Ezt még egyszer hangsúlyoznám: Isten házastársunkban ad meg nekünk mindent, amire igazán szükségünk van. Itt nem pusztán a szexualitásról van szó (arról is), hanem az élet minden területéről. Egy lelkipásztor írásában olvastam erre vonatkozóan egy nagyon jó hasonlatot: *„Ha egy lakás előtt megyünk el éhesen, ahonnan délben kiérződik a friss sült illata, azért még nem megyünk be enni oda, hanem sietünk haza. És jóllakunk azzal, ami otthon van!”* A megelégedés kapcsán pedig beszélünk kell arról is, hogy egyetlen házastárs sem tökéletes. Mert amikor felvetjük ezt a kérdést, hogy megelégedni a másikkal, rögtön kész a válaszunk: de hát a másik nem tökéletes, sok bűne és hiányossága van. Be kell azonban látnunk, hogy az egész világon nincs olyan férj vagy fele-

ség, aki párjának minden igényét 100%-osan ki tudná elégíteni. Előfordulhat olyan, pont ezért, hogy találkozunk valakivel, aki valamiben úgy mond „jobb”, mint a társunk: jobban főz; gyorsabban hoz döntéseket; kinézetre lehet, hogy tetszetősebb, csinosabb, erősebb; lehet, hogy logikusabban gondolkodik, és jobban, gyorsabban megért engem; lehet, hogy figyelmesebb, együtt érzőbb; és még a végtelenségig lehetne folytatni ezt a sort. Természetesen az lenne a legjobb, ha házastársunkat senki mással nem hasonlítgatnánk össze, hanem elfogadnánk őt olyannak, amilyennek kaptuk, és örülnénk neki. De ha netán meg is kísért minket az egymáshoz mérickskélés gondolata, akkor is az a fontos, hogy elhiggyük órára: Isten azért adta nekem a feleségemet vagy férjemet, mert őáltala mindent meg tud nekem adni, amire szükségem van. Létezhetnek más kutak és források is, amelyeknek a vize egy adott élethelyzetben, egy adott pillanatban lehet, hogy hidegebbnek és tisztábbnak tűnhet. De az Ige egyértelműen felszólít: te a saját kutadból igyál, és örülj annak!

Ez természetesen nem egy szomorú beletörődést jelent, hogy hát nekem ez adatott, nincs más, nem lehet mit tenni, el kell fogadni. A megelégedés nem ilyen passzív beletörődést jelent, hanem annak újbóli felfedezését – ha netán elfelejtettük volna –, hogy házastársunkban Isten mennyi jót, áldást, szépséget, örömet, segítséget adott nekünk. A házasságok sajnos sok esetben ott jutnak vakvágányra, hogy a másikban csak a hibát, csak a rosszat, csak a hiányt tudjuk észrevenni. Azt nézzük, hogy milyennek kellene lennie a házastársamnak a saját elképzeléseim és vágyaim szerint, azt pedig nem vesszük észre, hogy valójában milyen is ő: olyan, amilyennek Isten nekem adta. A megelégedés a másik elfogadását jelenti, és annak való örvendezést, amit ő adni tud és adni is akar. Ehhez pedig hozzátartozik az is, hogy én valóban oda is akarom adni magamat a páromnak, és az ő kedvét keresem. Ha tudom, hogy mivel vidíthatom fel őt, akkor azt megteszem, nem várok azzal. Ha tudom, hogy van egy étel esetleg, amit én nem szeretek, de a párom igen, akkor időnként azért mégiscsak azt főzöm a kedvéért. Ha tudom, hogy egy csokor virág jól esne a feleségemnek, akkor viszek neki, és nem várok az ünnepekig: a születésnapokig vagy más évfordulóig. Ha valóban megelégszem a másikkal, akkor keresem az ő kedvét, és azt akarom, hogy ő is elégedjen meg velem. Keresem azt, mert érdekel, hogy éppen most mire van szüksége, és a tőlem telhető módon igyekszem azt meg is adni neki.

Az odaadással kapcsolatban azonban meg kell említenünk két szélsőséges esetet is. Az egyik a telhetetlenség. Az, amikor sosem elég az, amit a másik nyújt: mindig több, vagy valami más kell. Nem elég a rendezett anyagi helyzet – több kényelem, nagyobb luxus kell. Nem elég az a figyelem, amit a másik nyújt – több kell nekem. Nem elég az a tisztelet, amivel

engem tisztel – ennél jobban bálványozzon engem. Nem elég... és folytatjuk a sort, ki-ki maga kiegészítve azt. Ebben az esetben nem arról van szó, hogy a másik ne törődne velünk, ne érdekelné őt, hogy mire vágyunk, vagy mire van szükségünk, és hogy ne adná azt meg nekünk, ami tőle telik – ebben az esetben arról van szó, hogy nekünk az sosem elég, amit ő adni tud és akar.

A másik véglet az, amikor nem adunk magunkból semmit a másiknak. Miért tesszük ezt? Több oka is lehet. Lehet, hogy párunkkal valamiben nem jutottunk közös megegyezésre, én akkor is az ellenkezőjét akarom, mint amit a másik, és ezért fegyverként használva, a másik megbüntetése végett megvonok tőle minden kis jutalmat, minden kedveskedést, hogy lássa, hogy én sértődött vagyok, lássa, hogy addig nem engedek, amíg ő nem enged. Lehet, hogy egyszerűen figyelmetlenek vagyunk, nemtörődömök, és ezért hanyagoljuk el a házastársunkat. Ez viszont olyan, mint a virág öntözése: ha túl kevés vizet kap, akkor előbb-utóbb el fog fonnyadni és ki fog száradni. Természetesen az Ige nem azt mondja, hogy mindent adjunk meg a másiknak, amire az vágyik, mert alázattal be kell ismernünk, hogy ebben a mindenben vannak bűnös vágyak, bűnös kívánságok is, és azokat a házastársunk miatt nem kell kielégítenünk. De azt, amink van, amiről tudjuk, hogy az ő javára, épülésére és Isten dicsőségére van, őt megerősíti a hitben és az engedelmisségben, akkor azt igenis adjuk oda teljes egészében.

3. És itt kell rátérnünk a harmadik dologra: a szent életre való törekvésre a házasságon belül. Mert bár a hűség a másikhöz való ragaszkodást jelenti, ez nem jelentheti azt, hogy Istentől is elfordulunk a házastársunk miatt. Isten tőlünk egyen-egyenként elsősorban az Őhöz való hűséget várja el, és csak utána a házastársi hűséget. Értelemszerűen nemcsak egyénektől várja a hűséget, hanem azt is, hogy együtt, házaspárként is keressük az Ő akaratát, és kövessük Őt. A szent szó jelentését ismerjük: Isten számára elkülönített. Amikor a szentül élésről beszélünk, akkor alapigénk 18. verse kellene, hogy vágyként ott legyen a szívünkben, mert ezt mondja ez a vers: „*legyen a te forrásod áldott*”. Ha valaki a házasságában szentül akar élni, akkor az a vágy vezeti őt, hogy a házastársát Isten áldja meg, hogy Istentől megáldott ember legyen, és ebben, amiben tudok, segítek neki. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha nem a világban előforduló módon igyekszünk élni, hanem Isten akaratát, parancsát tartjuk szemünk előtt. Természetesen egy házasságban mindkét fél követ el bűnöket, amelyeket nem kell csak azért helyeselnünk és jóváhagynunk, mert a házastársunk követte el. De azt a szeretetet és hűséget, amellyel Krisztus szeret bennünket, bűnös embereket, elkérhetjük nap mint nap, hogy még akkor is tudjuk szeretni házastársunkat, amikor tudjuk, hogy Isten akaratával el-

lenkező módon dönt vagy cselekszik. Krisztus is így, mentő szeretettel szeretett bennünket, bűnősként, úgy, hogy nem hittünk Őbenne, és mégis életét adta értünk a golgotai keresztfán. És ezt a szeretetet elkérhetjük Tőle nap mint nap, mert a házastársi közösség nem bűnközösséget jelent, hanem azt, hogy közösen igyekszünk mindent megtenni azért, hogy párunk is, és mi is Isten igéje szerint éljünk.

A szentül élés tartalmazza tehát az olyan mély, lelki beszélgetéseket is, amelyek Isten Igéjéről, és ennek kapcsán akár saját bűneikről is szólnak. A Bibliát lehet együtt is olvasni, lehet beszélgetni is róla. És ha Isten leleplezi valamilyen bűnünket, azt elmondhatjuk társunknak. Nem kell szégyenlősködnünk. Viszont ebben a dologban Isten Lelkének bölcsességét is kell kérnünk, mert ezzel rosszul is lehet élni.

Először is azért, mert ha az egyik fél valamit megért Isten Igéjéből, akaratából, és a másik fél még nem érti meg azt – azután sem, hogy megbeszéltek –, attól még nem kényszeríthető rá a másik félre ennek a dolognak a megtétele, mert ha botránkoztatja őt, vagy lelkiismeret-furdalást okoz neki, akkor azt nem Isten dicsőségére fogja végezni. A Róma 15,1 megfogalmaz egy alapelvet, amely a házasságban is érvényes: a hitben erősek tartoznak azzal, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzák, és nem maguknak kedveznek, hanem párjuknak. A korinthusiak példáját, a bálványáldozati hús evését számtalan alkalommal hoztuk már példaként más alkalommal. Szabad-e enni, vagy sem, amit pogány bálványnak mutattak be? A gyülekezet egyik része azt mondta, hogy szabad, mert szabadok vagyunk Krisztusban, nincsenek bálványok. A másik része azt mondta, hogy nem szabad, mert Istenhez nem méltó. Mind a kettő alá tudta támasztani véleményét az Igéből. Mi hiányzott? A szeretet. Ott is ugyanez hiányzott, hogy a hitben erősebbek hordozzák az erőtlének erőtlenségeit. Ezt házassági kapcsolatban is ugyanúgy meg kell élnünk. És ebből a részből nem azt akarom kihangsúlyozni, hogy valaki erősebb hitű, hanem inkább azt a szeretetet, amellyel Krisztus is minket – bocsánat a kifejezésért –, tudatlanokat elhordoz, türelmével tanít, és Igéjével vezet bennünket. Attól még, hogy valaki tudja, hogy mi az Ige szerinti helyes döntés, az még nem jogosítja fel őt arra, hogy akaratát ráerőszakolja a másokra, ahogyan Krisztus sem teszi ezt velünk. Olyan sem létezik, hogy mindig csak az egyik félnek legyen igaza. A valóság az, hogy mindannyian bűnösök vagyunk és tévedünk, olyan nincs, hogy mindig csak az egyiknek van igaza, a másik pedig mindig téved. A szentül élés tehát Isten követésére való törekvést jelent szeretetben.

Ott kell tehát lennie a házastársi kapcsolatban a szent életre való törekvésnek, de ezzel egy időben a békességre való törekvésnek is, annak, hogy mind a kettőt szemünk előtt tartsuk. Ahogy a Zsidók 12,14 is mond-

ja, hogy „kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget”. Nem válhatunk házastársunk állandó kritizálójává a szent életre való törekvés látszata alatt. Nem gondolkodhatok úgy, hogy én mindig kritizálhatom a másikat csak azért, mert én szeretném, hogyha még inkább Istennek élne. Ha állandóan csak a hibáit emlegetjük, és csak arról beszélünk, hogy mit hogyan tehetne másként, akkor nem a szent életre, hanem az ítélkezésre és a törvénykezésre törekszünk. Szentség és békesség együtt járnak, nem szabad egymás ellen kijátszani őket. Ha csak a szentségre igyekszünk, farizeusok és törvénykezők leszünk a másikkal szemben. Ha csak a békességre, akkor a bűnöket a szőnyeg alá söpörjük, és nem rendezük azokat Istennel. Szentség és békesség egyszerre kell, hogy jellemezze a házasságunkat.

Alapigénk arra bátorít és szólít fel minket, hogy tekintsünk férjünkre, feleségünkre úgy, mint Istentől kapott ajándékra, aki által Ő gondoskodik rólunk, megvidámít minket, és testi-lelki gyönyörűséget ad.

Hűség, megelégedés, szent életre való törekvés. A házasság természetesen több ezeknél. Felolvasott igénk azonban ezekre a dolgokra hívja fel a figyelmünket a kísértésekkel és a támadásokkal szemben, mert maga Isten ezeken keresztül akarja védeni a mi házasságunkat. Jézus Krisztus kereszthalálával a házastársunkkal szemben elkövetett bűneinkre is bocsánatot szerzett, ahogyan a házastársunk bűneire is, feltámadása által pedig új életben akar járattani minket, nemcsak egyéenként, hanem hitvesi kapcsolatunkban is. Ő, mint a házastársi szövetség harmadik személye, ezzel az igével is védeni, megszentelni, erősíteni akarja házasságunkat. Ne felejtkezzünk el a gyülekezet egy testhez való tartozásáról, hogy ami a családdal történik, az részben velünk is történik. Nem kell mélyen beleszólnunk a családok életébe: Isten ezt nem engedi meg számunkra. De testvérként igenis szeretettel együtt élünk a családokkal, és igenis lehetnek olyan mély testvéri kapcsolataink, amelyek elbíráják a szeretetteljes bátorítást, figyelmeztetést vagy éppen intést még a házassággal kapcsolatban is.

Isten Lelke adja nekünk azt a meggyőződést a szívünkbe, hogy a hűség, a megelégedés és a szent életre való törekvés útján járva őriz meg minket, házasságainkat, és ugyancsak Isten Szentlelkétől kérjük azt az alázatot, ami képes belátni azt, hogy ez magunktól nem megy: én magamtól hűtlen, elégedetlen vagyok, és nem vagyok képes szentül élni. De Isten, az Ő nagy irgalmából és kegyelméből, amit Jézus Krisztusban megszerzett nekünk, igenis képes megőrizni engemet is, hitvestársamat is a házasság szövetségében, és képes azt olyanná formálni, hogy az Őt dicsőítse. Adja ezt meg nekünk Urunk az Ő kegyelméből.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy bár Te ismersz bennünket, és tudod jól, hogy önmagunkban bűnre vagyunk csak képesek, Benned nem hiszünk, a magunk útján járunk, és csak szaporítjuk az Ellened elkövetett vétkeket, mégis Te irgalmas szeretetedből, mint vőlegény a menyasszonyra, úgy tekintesz ránk, mert megváltottál bennünket, megszabadítottál a bűnnek hatalmából, és örök életet, kegyelmet, bűnbocsánatot adsz nekünk.

Köszönjük Neked, hogy mint Vőlegény tisztítasz bennünket, és felékesítesz minden széppel, hogy mint a felékesített menyasszony, dicsőségben jelenhessünk meg Előtted.

Hálát adunk Neked először is azokért a házasságokért gyülekezetünkben, országunkban, amelyek Tebenned köttettek meg. Köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki létrehozod ezeket, mert Te mondtad, hogy *„amit az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza”*: Te vagy az, aki egybeszerkesztetted a házaspárokat.

Köszönjük a gyülekezetünkhöz tartozó családokat, jelenlétüket, szolgálatukat, hitüket. Ugyanakkor látjuk azt is, hogy a bűn milyen rombolást végez a családokon belül akár – népünk körében, akár egyházunkban is –, könyörgünk azért, hogy Te legyél az, aki irgalmaz nekünk. Védj házasságainkat minden kísértéssel, támadással szemben úgy, hogy Lelked segítsen el minket a hűségre, a megelégedésre, a szent öröme és a Neked élés vágyára.

Köszönjük azokat az idősebb házaspárokat, akiknek életére példaként lehet tekinteni. Hálát adunk azért is, hogy annyi fiatal hívő vállalja a házasságkötést. Kérünk, hadd lehessen az ő példájuk bizonyoságtétel országunkban. Könyörülj népünkön, Urunk, hogy valóban Hozzád térhessen, megtalálhasson Téged.

Könyörgünk egyházunk vezetőiért, Te vezesd őket, hogy Lelked bölcsességével hirdetni tudják az evangéliumot. Könyöröghetünk népünk vezetőiért is, add, hogy ők is minden döntésükben Lelked által vezérelve, az Ige szempontjai szerint tudjanak dönteni.

És kérünk, Urunk, egyen-egyenként családjainkért, szeretteinkért. Segíts nekünk, hogy megélhessük hitünket a gyakorlatban, ne csak beszéljünk akaratodról, hanem cselekedjük is azt. Kérünk, hogy gyülekezetünk megtartó közössége is hadd dicsőítsen Téged azzal a szeretettel, amellyel a családok felé fordul.

Könyörgünk betegeinkért is – akár otthon, akár kórházi ágyban fekszenek –, adj nekik erőt elhordozni szenvedéseiket, Beléd vetett hitet, bizalmat, hogy Te még a rosszat is javunkra tudod fordítani, és kérünk, hogy kegyelmed nagysága szerint adj nekik gyógyulást.

HÚSÉG, MEGELÉGEDÉS, SZENTÜL ÉLÉS

Könyörgünk gyászoló testvéreinkért, akik az elmúlt időben veszítették el szeretteiket. Urunk, kérünk, hogy Te magad legyél a vigasz számukra, mert egyedül Te vagy „a feltámadás és az élet”.

Könyörgünk fiataljainkért, hogy ne tévedjenek el a bűn csábító labirintusában, amely próbálja vétekbe vezetni őket. Könyörgünk, hogy hadd találjanak maguknak hívó társat. Köszönjük azt, hogy ezt is a Te kezébe helyezhetjük.

Kérünk, Urunk, támogasd azokat a testvéreket, akik elvesztették már hitvestársukat. Hadd adjanak hálát az ő életükért Neked, és hadd legyen számukra a gyülekezet szerető közössége igazi családdá.

Könyörgünk, hogy maradj velünk munkahelyeinken, családjainkban, iskoláinkban, és segíts mindenhol a Te akaratodat keresnünk és követnünk. Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg kéréseinket!

Ámen.

434. ének

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in- du- lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog- jad a ke- zünk, Míg meg- ér- ke- zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Élünk végeig, És, ha roska- dozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.